

LBRIS

We know
books

Rudyard Kipling

Cartea Junglei

Editie originală integrală

*Traducere din limba engleză
de Albert Toma*

Ilustrații de Oana Voican

Ars Libri

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KIPLING, RUDYARD

Cartea Junglei / Rudyard Kipling ; trad.: Albert Toma.

- Costești : Ars Libri, 2026

ISBN 978-606-36-3766-7

I. Toma, Albert (trad.)

821.111

Copyright © Ars Libri Prof, 2026

Toate drepturile rezervate

ISBN: 978-606-36-3766-7

Editor: Adina Grigore

Redactor-șef: Cristina Ipate-Toma

Redactor: Cristina Poterășoiu

Machetare și prepress: Mihai Ștefănescu

Comenzi:

Editura Ars Libri, Costești, Jud. Argeș

Tel.: 0745 095 083; 0755 118 137

E-mail: contact@edituraarslibri.ro

www.edituraarslibri.ro

Tipărit la Ars Libri Prof SRL

Cuprins

<i>Frații lui Mowgli</i>	<i>5</i>
<i>Cântecul Vânătorii al Haitei din Seeonee</i>	<i>31</i>
<i>Vânătoarea lui Kaa</i>	<i>33</i>
<i>Cântec de drumetie pentru Bandar-log</i>	<i>65</i>
<i>Tigrul! Păzea, vine Tigrul!</i>	<i>67</i>
<i>Cântecul lui Mowgli</i>	<i>91</i>
<i>Foca Albă</i>	<i>93</i>
<i>Lukannon</i>	<i>119</i>
<i>Rikki-Tikki-Tavi</i>	<i>121</i>
<i>Cântecul lui Darzee</i>	<i>143</i>
<i>Toomai și elefanții</i>	<i>145</i>
<i>Shiva și Lăcusta</i>	<i>167</i>
<i>Slujitorii Majestății Sale</i>	<i>169</i>

LBRIS

We know
books

Fratii lui Mowgli

*Rann, uliul, aduce acasă întunericul,
Mang, Liliacul, acum zboară bezmeticul,
Turmele-n țarcuri se ascund și în grajduri,
Ieșim din desișuri, ieșim printre vaduri,
Puterea-i a noastră, la oră târzie,
Cu gheare și colți, jungla e vie,
Ascultați-ne strigătul, la vânătoare cu toții!
Este Legea Junglei, în mijlocul nopții!*

Cântec de seară din Junglă

Era ora șapte într-o seară călduroasă pe dealurile din Seeonee, când Lupul se trezi din somnul zilei, se scărpină, căscă și își întinse labele rând pe rând ca să se dezmoștească. Lupoaița stătea așezată cu botul ei mare și gri printre puii agitați care mai scoteau din când în când câte un scâncet. Luna își trimitea razele prin gura peșterii în care își avea culcușul haita de lupi.

– Mrr! zise Lupul. A venit vremea să vânez din nou.

Urma să coboare dealul, însă, chiar atunci, în fața lui se postă o umbră șubredă cu o coadă stufoasă care strigă:

– Să ai parte de o bună vânătoare, o, tu, Lider al Haitei! Iar puii tăi să aibă noroc și colți albi și puternici. Să nu-i uite niciodată pe cei infometați din junglă!

Era șacalul Tabaqui, căruia i se mai spunea și Linge-Blide, iar lupii Indiei nu-l aveau la suflet, căci era plin de răutate, bârfea și mânca zdrențe și bucăți de piele din grămezile de gunoaie de la marginea satului. Dar le era și teamă de el, fiindcă Tabaqui era singurul din junglă care o lua razna, uita de frică, o lua la goană prin pădure și mușca tot ce-i

sărea în cale. Chiar și tigrul fugea și se ascundea când Tabaqui turba, căci turbarea era cel mai îngrozitor lucru care i se putea întâmpla unui animal sălbatic. Oamenii o numesc hidrofobie, dar ei îi spun *dewanee*, nebunie, și o iau la sănătoasa când le apare asemenea boală în drum.

– Intră atunci și caută, zise Lupul pe un ton aspru. Nu avem mâncare în peșteră.

– Nu aveți pentru voi, răspunse Tabaqui, dar pentru un afurisit ca mine și un oscior uscat de vreme lungă este un adevărat ospăț! Cine ne credem noi, șacalii, să facem nazuri la mâncare?

Șacalul se duse spre fundătura peșterii unde găsi un os de căprior cu niște fâșii subțiri de carne rămase pe el. Îl înhăță și începu să ronțăie fericit.

– Mulțumiri pentru festin! Ce pui frumoși ai! Ce ochi mari au! Și ce puternici! Într-adevăr, am uitat că în asemenea familie se nasc deja bărbați!

Nu era deloc plăcut să arunci astfel de complimente unor pui de lup, taman în culcușul lor, iar Tabaqui știa foarte bine treaba asta. Dar șacalul ascundea un rânjet, plăcându-i să-i nemulțumească pe Lup și pe Lupoaică.

Șacalul se opri din mers, bucurându-se de ce făcuse, iar apoi zise pe un ton disprețuitor:

– Shere Khan, Cel Mare, mi-a spus că va vâna aici de la următoarea lună.

Shere Khan era tigrul care își avea culcușul pe lângă fluviul Waingunga, la treizeci de kilometri depărtare.

– Nu este corect! strigă Lupul furios. Nu are dreptul să-și schimbe locul de vânătoare fără să ne dea de veste

înainte! Așa spune Legea Junglei. Va speria tot vânatul din împrejurimi, iar eu deja vânez cât pentru doi!

– Nu l-a poreclit mama lui degeaba Șchiopu', mormăi Lupoaică. E șchiop de când s-a născut. D-aia și omoară doar vite. A infuriat sătenii din Waingunga, vine să ne tulbure și sătenii noștri. Vor da foc pădurilor ca să-l prindă, iar noi va trebui să fugim din cauza asta. Ce încântător din partea lui Shere Khan!

– Să-i transmit că vă încântă vestea?

– Ieși afară din peștera mea! strigă Lupul mânios. Ieși și vânează cu stăpânul tău. Ai adus destule necazuri pentru o singură noapte!

– Plec, zise șacalul cu o voce liniștită. Pe Shere Khan îl auziți și acum în hățișuri. Nici nu era nevoie să vă spun eu ce urmează să se întâmple.

Lupul ciuli urechile și ascultă zgomotele care veneau dinspre vale. Se auzeau urletele unui tigru care se jelea că nu prinsese nimic și nu îi păsa că-l aude toată jungla.

– Zevzecul! Să-ți începi vânătoarea atât de zgomotos! Crede că aici vânatul este la fel de nătărău și ușor de prins ca cel de pe lângă Waingunga?

– Șșș! Nu vânează nici căprioare, nici alt animal, ci oameni, zise Lupoaică.

Urletul se transformă într-un mârâit care părea să se audă dinspre toate colțurile junglei. Era un mârâit care îi făcea pe tăietorii de lemne și pe cei care dormeau sub cerul liber să fugă drept în gura tigrului.

– Oameni! Dezgustător! Au intrat în pământ toate broaștele și au dispărut toate viețuitoarele de are să

mănânce oameni, și încă aici, pe teritoriul nostru!? spuse Lupul, arătându-și colții albi.

Legea Junglei, care nu impune nimic fără temei, interzice oricărui animal să mănânce oameni, făcând excepție atunci când ucide ca să își învețe copiii să ucidă. Și chiar și atunci trebuie să fie vânați în afara zonelor de vânătoare ale haitei sau tribului. Motivul adevărat este că, atunci când un om este ucis de animale, mai devreme sau mai târziu, vor apărea alți oameni călare pe elefanți, cu arme și alte sute pe lângă ei, cu torțe și sulite. Toată jungla se va transforma într-un infern. Motivul dat de Legea Junglei este că omul este printre cele mai fîrave și lipsite de apărare ființe și nu e onorabil să te atingi de el. Se mai zice că cine mănâncă oameni se jigărește și rămâne fără dinți.

Mârâitul se auzea din ce în ce mai tare, iar apoi se auzi un strigăt ca de luptă, când tigrul atacă.

Se auzi un urlet, unul specific lui Shere Khan.

– A ratat, zise Lupoica, dar pe cine?

Lupul fugi înspre urlet și îl auzi pe Shere Khan cum mârâia supărat în timp ce își freca blana de un tufiș.

– Neghiobul s-a aruncat spre focul de tabără al unui tăietor de lemne și și-a ars labele, mormăi Lupul. Este și Tabaqui cu el.

– Vine cineva, zise Lupoica, ciulindu-și urechile.

Câteva foșnete se auziră printre tufișuri. Lupul era pregătit să atace orice ar fi ieșit de acolo. Apoi, sări și în mijlocul săriturii își dădu seama de ce avea să facă, așa că se opri și căzu tocmai în locul din care sărise.

– Un om! strigă el. Un pui de om, priviți!

În fața lui se afla un bebeluș în pielea goală. Abia

mergea. O ființă atât de micuță, că ai fi comparat-o cu o fărâma, se îndreptase spre peștera lupilor. Se uita acum la fața Lupului și râdea.

– Un pui de om? Nu am văzut niciodată unul, adu-l mai aproape! zise Lupoica.

Un lup obișnuit să-și mute puii nu ar crăpa niciun ou, dacă ar fi nevoie să-l țină în gură, așa că Lupul luă puilul de om de spate, fără să-i provoace nici măcar o singură zgârietură, și îl mută lângă puilul de lup.

– Ce mic e! Ce firav și... curajos! zise Lupoica încet.

Bebelușul începu să-și facă loc printre pușori ca să ajungă cât mai aproape de căldura Lupoice.

– Aha, îi este foame micuțului! Ei, iată un pui de om! Oare mai există vreun seamăn de-ai noștri care să se laude că a hrănit un pui de om?

– Am auzit legende, dar să fi văzut cu ochii mei asemenea lucru, niciodată! zise Lupul. Nu i-a crescut nici părul, aş putea să-l nimicesc cu o singură suflare, dar uite cât de curajos este!

Lumina lunii fu blocată la intrarea în peșteră, căci acum o umbră cu un cap pătrășos și umeri uriași se arătă înspre lupi. Era Shere Khan. În spatele lui se afla Tabaqui, care îi spunea cu vocea lui pițigăiată:

– A intrat pe aici, stăpâne!

– O, Shere Khan, suntem onorați să te avem musafir! Ce te-aduce pe la noi? întrebă Lupul ai cărui ochi scânteiau de furie.

– Vânatul meu, un pui de om. Părinții l-au lăsat singur. Dați-mi-l!

Shere Khan era furios din cauză că își arsesse mai devreme labele în focul tăietorului de lemne. Dar Lupul știa că gura

peșterii era prea îngustă ca să încapă un prădător de mărimea lui Shere Khan.

– Lupii sunt ființe libere. Ei nu primesc ordine de la un dungat ucigaș de vite, ci de la liderul haitei. Puiul de om este al nostru și vom face așa cum orânduim noi.

– Orânduire, orânduire! Despre ce vorbești? Taurul pe care l-am ucis mai devreme nu avea nevoie de orânduire, dați-mi ce mi se cuvine! Vă poruncesc eu, cel care vorbește, Shere Khan!

Tunete de furie se auziră din răgetul tigrlui. Lupoica se ridică imediat de lângă pui și sări cu ochii înainte, ca două luni verzui, care se întâlniră cu ochii lui Shere Khan:

– Iar eu, Raksha, Diavolița, sunt cea care îți răspunde. Puiul de om este al meu, Șchiopule, al meu! Nu va fi ucis. Va trăi cu haita, va vâna cu haita, iar destinul său va fi, mâncătorule de broaște, ucigașule de pești, să te vâneze! Dispari, ori te vei întoarce la mama ta ca o bestie opărită a junglei, mai șchioapă ca niciodată! Afară!

Lupul fu uimit de reacția Lupoicei. Aproape că uitase că îi câștigase inima după o luptă crâncenă cu alți cinci lupi, pe vremea când ei i se spunea Diavolița, și nu degeaba. Shere Khan i-ar fi făcut față Lupului, dar nu ar fi reușit niciodată să o învingă pe Lupoică. Știa că Lupoica s-ar fi luptat până la moarte. Așa că se retrase din gura peșterii, mârâind de furie.

– Orice câine latră-n propria curte! Vom vedea ce va avea de spus haita când va afla că aveți grijă de un pui de om! Este al meu și mi se va face dreptate, hoți cu cozi zbârlite ce sunteți!

Lupoica se întoarse tremurând de furie la puii ei, iar Lupul îi spuse pe un ton serios:

– Shere Khan are dreptate într-o privință. Puiul de om trebuie arătat haitei. Ești sigură că vrei să-l păstrezi?

– Dacă sunt sigură? A venit dezgolit, noaptea, singur și foarte înfometat, dar fără nicio teamă! A dat la o parte deja un pui ca să se încălzească și Șchiopu' l-ar fi ucis și ar fi fugit, în timp ce sătenii s-ar fi răzbunat pe întreaga junglă. Cu siguranță că îl voi păstra! Așază-te, brotăcel. Te vei numi Mowgli, așa îți voi spune, Mowgli Brotăcelul. Va veni timpul să-l vânezi pe Shere Khan, așa cum te-a vânat el pe tine.

– Dar ce-o să creadă haita?

Legea junglei spune foarte clar că orice lup poate, atunci când se căsătorește, să se retragă din haita din care face parte. Dar, de îndată ce puii săi sunt suficient de mari pentru a sta în picioare, el trebuie să-i aducă în fața Sfatului, care se întrunește, de obicei, o dată pe lună, la lună plină, pentru ca și ceilalți lupi să-i poată recunoaște. După ce sunt văzuți, puii sunt liberi să alerge unde vor și, până când ucid primul lor vânat, nu se acceptă nicio scuză dacă un lup adult din haită ucide unul dintre ei. Pedepsa este moartea, dacă este găsit ucigașul.

Lupul așteptă o vreme cât să-și vadă puii alergând, iar apoi, îi luă alături de Mowgli și Lupoică la Stâncă Sfatului, un vârful de deal acoperit de pietre și stânci unde se puteau ascunde o sută de lupi. Akela, marele lup cenușiu singuratic, care era liderul haitei, datorită măiestriei și puterii sale, stătea întins pe piatră, iar sub el erau vreo patruzeci de lupi de toate culorile și mărimile, de la cei cu blănuri ca de viezure care se descurcau singuri cu vânatul, până la cei

LIBRIS | We know books

mai tineri care erau lipsiți de înțelepciune și credeau că și ei s-ar fi descurcat la fel de bine. Lupul Singuratic le era lider deja de un an. Căzuse de două ori în capcane pentru lupi, iar odată aproape că își pierduse viața, așa că știa bine oamenii. Nu se vorbea prea mult la Stâncă. Puii se azvârleau unii peste alții în mijlocul cercului format de părinții lor. Din când în când, câte un lup mai înțelept vedea de pui și se întorcea apoi în liniște la locul lui în cerc. Câteodată, lupoaicele își mai împingeau puii în lumina lunii ca să se asigure că erau văzuți. Akela se urca pe stâncă și striga: *Cunoașteți legea! Cunoașteți legea! Priviți, lupilor!* iar lupoaicele strigau după el: *Priviți, lupilor!*

Și, în cele din urmă, Lupoaița își ridică privirea, căci sosise momentul mult așteptat. Lupul îl împinse pe Mowgli Brotăcelul, așa cum îl numeau ei, în mijlocul cercului, unde se așeză și începu să rădă și să se joace cu niște pietricele care străluceau în razele lunii.

Akela nu-și ridică în niciun moment capul de pe labe, dar continua să urle, însă, brusc, o voce veni din spatele stâncilor, vocea lui Shere Khan care strigă:

– Este al meu! Dați-mi-l! Ce să faceți voi cu el?

Akela îi răspunse fără ca măcar să-și miște o ureche:

– Priviți, lupilor! Nu are haita să primească ordine de la nimeni din afara ei. Priviți!

Se auziră mai multe mârâituri adânci, iar un tânăr lup de patru ani îi puse și el la rândul lui aceeași întrebare lui Akela:

– Ce facem noi cu un pui de om?

Legea Junglei spune că doi lupi, în afară de tată și mamă, trebuie să ia partea puiului ca să intre în haită.

– Cine ia partea puiului? Cine vrea să vorbească? întrebă Akela. Nimeni nu răspunse, iar Lupoaița se pregătea pentru ceea ce avea să fie ultima ei luptă, dacă era nevoie să se lupte.

Singura altă ființă care era diferită de lupi, dar acceptată în Sfat, era Baloo, ursul somnoros care îi învăța pe puii de lupi Legea Junglei: bătrânul Baloo, care venea și pleca de la Sfat când îi poftea inima, căci mânca doar nuci, rădăcini și miere. Se ridică atunci în două picioare și mormăi:

– Puiul de om? Iau eu partea puiului de om. Nu-i nicio primejdie să ai un pui de om. Nu am darul graiului, dar propovăduiesc adevărul. Să se alăture haitei, să stea printre ceilalți lupi. O să-i fiu eu mentor.

– Mai avem nevoie de cineva, zise Akela. Baloo a vorbit, iar el este cel mai bun învățător pentru pui. Cine îi mai ia partea puiului de om, în afară de Baloo?

O umbră neagră coborî spre cerc din vârful unei stânci. Era Bagheera, pantera neagră ca cerneala, dar cu mici pete care în lumină relevau un joc de valuri argintii specific blănii panterelor. Toată lumea îl cunoștea pe Bagheera și nimeni nu cuteza să-i stea în cale, căci era mai viclean decât Tabaqui, la fel de curajos ca un bivoli, dar și la fel de periculos ca un elefant rănit și agitat. Însă vocea lui era suavă și dulce ca mierea care curgea din stupul scorburii, iar pielea la fel de moale ca puful.

– O, Akela, și voi, lupilor! toarse pantera. Nu am drept să particip la adunarea voastră, dar Legea Junglei spune că dacă sunt discuții care nu implică omorul cu privire la un pui nou, viața puiului poate fi cumpărată. Iar Legea nu spune cine poate sau nu să o cumpere. Nu-i așa?

LIBRIS | We know books
– Ce bine! Ce bine! Ascultați-l pe Bagheera, știe Legea! Puiul poate fi cumpărat, spuseră la unison puii care erau mereu nesătui.

– Știind că nu am dreptul să intervin, vă cer totuși permisiunea.

– Vorbește! strigară douăzeci de lupi.

– Să omori un pui fără apărare este rușinos. În plus, va fi un vânat mai bun când va crește. Baloo i-a luat partea. Eu o să contribui cu un vânat mare și gustos, proaspăt, aflat la nici un kilometru de aici, asta doar dacă acceptați puiul de om, după Lege. Ne-am înțeles?

Un vârtej de voci se formă, printre care se auzeau:

– Ce contează? Nu va supraviețui ploilor din iarnă.

– O să se topească la soare.

– Ce rău poate să ne facă un brotăcel? Să rămână în haită!

– Adu-ne vânatul, Bagheera, că-l acceptăm!

Dar toate aceste voci se stinseră când se auzi strigătul lui Akela:

– Priviți-l bine, lupilor, priviți-l!

Mowgli era încă preocupat cu pietricelele și nu observă când lupii trecură unul câte unul prin fața lui ca să îl vadă mai bine. Apoi, coborâră de pe deal ca să meargă la vânatul promis de Bagheera. Lângă Mowgli mai rămăseseră doar Baloo, Lupul, Lupoica și Bagheera. Urletele lui Shere Khan încă se auzeau în noapte, căci era furios că nu pusese gheara pe Mowgli.

– Plânge-te cât vrei, Shere Khan, căci va veni ziua când ființa asta mică îți va schimba răgetul pentru totdeauna, ori nu știu eu ce e un om! spuse Bagheera pe sub mustăți.

– Foarte bine ați procedat, zise Akela. Oamenii și puii

lor sunt foarte înțelepți. S-ar putea să ne fie de ajutor într-o zi.

– Într-adevăr, un mare ajutor într-o bună zi, căci nimeni nu poate fi lider etern, răspunse Bagheera.

Akela nu mai zise nimic. Se gândea la ziua care vine în viața tuturor liderilor de haită, când slăbesc și iar slăbesc până când devin prea slabi și sunt îndepărtați de ceilalți lupi și apare un alt lider, care are să fie și el la rândul lui îndepărtat.

– Ia-l și învață-l ca să ajute lupii.

Așa Mowgli a ajuns să facă parte din haita din Seeonee, datorită ajutorului lui Baloo și al lui Bagheera.

Ei bine, să știți că nu aveți decât să vă imaginați ce fel de viață a dus Mowgli primii zece sau unsprezece ani alături de lupi, pentru că dacă s-ar fi scris, nu ar mai fi fost loc de poveste într-o singură carte. A crescut printre puii de lupi, deși, desigur, ei au ajuns la maturitate mai repede. Lupul l-a învățat tot ce știa el despre lupi și junglă. L-a învățat despre fiecare foșnet de iarbă, despre fiecare suflare a vântului cald al nopții, despre cântecele bufnițelor de deasupra lor, dar și despre fiecare zgârietură a ghearelor liliacului care atârna într-un copac și despre fiecare peștișor din iazuri. Când Mowgli simțea că se murdărește sau că îi este prea cald, se bălăcea în apele pădurii, iar când avea poftă de miere (Baloo îl învățase că mierea și nucile erau la fel de gustoase precum carnea) urca prin copaci după stupi, iar Bagheera îl învăța cum să se cațăre mai bine.

Bagheera obișnuia să stea pe ramurile copacilor înalți și să-l strige pe Mowgli: *Haide și tu, frățioare*, iar apoi Mowgli încerca să se urce în copac întocmai ca un leneș,